

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

Poslovni broj: P-2028/2021-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sucu Marku Baraki, na temelju prijedloga više sudske savjetnice Dore Papić, u pravnoj stvari tužiteljice Srebrenke Barić, iz Zadra, Krste Odaka 2a, OIB:16158388505, zastupana po punomoćniku Anti Galešiću, protiv tuženice Raiffeisenbank Austria d.d. sa sjedištem u Zagreb Magazinska cesta 69, zastupane po punomoćnicima-odvjetnicima iz OD Mađarić & Lui d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Zelinska 4, radi isplate sa sjedištem u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 23. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženice, na ročištu određenom radi objave presude, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, da tužiteljici Srebrenki Barić, OIB: 16158388505, Krste Odaka 2A, 23 000 Zadar, isplati iznos od 976,58 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče:

- na iznos od 1,36 EUR od dana 1.4.2008. do isplate,
- na iznos od 8,19 EUR od dana 4.11.2008. do isplate,
- na iznos od 1,89 EUR od dana 23.11.2008. do isplate,
- na iznos od 8,85 EUR od dana 1.1.2009. do isplate,
- na iznos od 10,05 EUR od dana 3.2.2009. do isplate,
- na iznos od 10,59 EUR od dana 1.3.2009. do isplate,
- na iznos od 7,19 EUR od dana 17.3.2009. do isplate,
- na iznos od 7,97, EUR od dana 16.4.2009. do isplate,
- na iznos od 7,03 EUR od dana 30.5.2009. do isplate,
- na iznos od 5,46 EUR od dana 28.6.2009. do isplate,
- na iznos od 6,25 EUR od dana 26.7.2009. do isplate,
- na iznos od 6,16 EUR od dana 19.8.2009. do isplate,
- na iznos od 6,79 EUR od dana 1.10.2009. do isplate,
- na iznos od 5,58, EUR od dana 20.10.2009. do isplate,
- na iznos od 7,39 EUR od dana 25.11.2009. do isplate,
- na iznos od 8,75 EUR od dana 30.12.2009. do isplate,
- na iznos od 10,88 EUR od dana 31.1.2010. do isplate,
- na iznos od 10,65 EUR od dana 20.2.2010. do isplate,
- na iznos od 13,09 EUR od dana 31.3.2010. do isplate,
- na iznos od 12,70 EUR od dana 27.4.2010. do isplate,
- na iznos od 12,50 EUR od dana 25.5.2010. do isplate,
- na iznos od 20,25 EUR od dana 30.6.2010. do isplate,

- na iznos od 21,58 EUR od dana 15.7.2010. do isplate,
- na iznos od 18,09 EUR od dana 5.8.2010. do isplate,
- na iznos od 23,79 EUR od dana 30.9.2010. do isplate,
- na iznos od 21,72 EUR od dana 28.10.2010. do isplate,
- na iznos od 29,09 EUR od dana 2.12.2010. do isplate,
- na iznos od 34,56 EUR od dana 31.12.2010. do isplate,
- na iznos od 28,07 EUR od dana 25.1.2011. do isplate,
- na iznos od 31,65 EUR od dana 26.2.2011. do isplate,
- na iznos od 28,37 EUR od dana 2.4.2011. do isplate,
- na iznos od 28,34 EUR od dana 30.4.2011. do isplate,
- na iznos od 38,31 EUR od dana 2.6.2011. do isplate,
- na iznos od 40,83 EUR od dana 1.7.2011. do isplate,
- na iznos od 50,39 EUR od dana 3.8.2011. do isplate,
- na iznos od 392,21 EUR od dana 3.8.2011. do isplate

i to do 31.12.2007. po kamatnoj stopi od 15 % godišnje, od 01.01.2008 do 30.06.2011. godine po kamatnoj stopi od 14 % godišnje, od 01.07.2011. do 31.07.2015 po kamatnoj stopi od 12 % godišnje, od 01.08.2015. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinacijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.siječnja 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženici da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 1.337,98 EUR sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok je u preostalom dijelu zahtjev za nadoknadom troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan.

Obrazloženje

1.Tužiteljica u tužbi navodi da je sa tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 138-50-3959347,potvrđen od strane javnog bilježnika Davora Miškovića, iz Zadra, pod brojem OV-3444/2007, dana 12.ožujka 2007 godine, da je navedenim kreditom tužiteljici je odobren iznos kredita od 9.633,51 CHF, da je ugovoren rok otplate kredita od 60 mjeseci, da je U članku 1. navedenog ugovora pod nazivom IZNOS KREDITA navedeno je da je iznos kredita 9.633,51 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita, a kojom odredbom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak., te da je u članku 7. pod nazivom NAČIN OTPLATE navedeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF važećem na dan dospijeća, a prema otplatnom planu. Nadalje tužiteljica u tužbi navodi da su navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu iz kojih proizlazi da je glavnica vezana uz valutu švicarski franak ništetne te je tuženik temeljem ništetnih odredbi bez osnove stekao određene novčane iznose koje tužitelj potražuje ovom tužbom, da je presudom posl.br.P-1401/12 od dana 04. srpnja 2013.godine Trgovačkog suda u Zagrebu, koja je potvrđena presudom Visokog

trgovačkog suda posl.br. PŽ-6632/17-10 od dana 13. lipnja 2018. godine, u dijelu vezanom uz ugovaranje valutne kauzule u CHF, koja je u odnosu na potonje potvrđena i odlukom VSRH poslovni broj Rev-2221/18-11 od dana 03.09.2019.godine, utvrđeno je da je između ostalih banaka i tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, koristeći u ugovorima o kreditima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije i u vrijeme sklapanja ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupao suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Dakle, da su sukladno navedenim presudama odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu koji se odnose na valutnu klauzulu utvrđene ništetnima, a sud je vezan navedenim pravnim shvaćanjima sukladno odedbi 502.c. Zakona o parničnom postupku, da korištenje ovih odredbi predstavlja postupanje protivno Zakonu o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima te se na ovaj konkretni slučaj može primijeniti sve navedeno u gore citiranim sudskim odlukama, da je Europski sud pravde je u svojoj Presudi broj: C-26/13, od dana 30. travnja 2014. godine, izrazio stajalište da prema odredbi čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ (Direktiva Vijeća o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima) propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima. Nesporno je da tuženik i tužiteljica nisu pojedinačno pregovarali o pojedinim odredbama pa tako ni o odredbi kojom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak, da Zakon o zaštiti potrošača govori da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. , da se ovdje radilo o tipskom ugovoru kojeg je kao takvog sastavila Banka te tužiteljici nije dana mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama, da u konkretnom slučaju, potrošaču je trebalo jasno izložiti sve rizike vezane uz valutu švicarski franak i kriterije na temelju kojih bi potrošač bio u stanju procijeniti ekonomske posljedice koje za njega iz toga proizlaze, a što tuženik nije učinio. S obzirom da prilikom sklapanja predmetnog ugovora tuženik nije tužiteljici pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule u CHF, predmetne odredbe kojima se glavnica vezuje uz valutu švicarski franak, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja, slijedom čega su te odredbe nepoštene, odnosno ništetne. Slijedom svega navedenoga a budući da je tuženik povrijedio odredbu čl.3. ZOO-a o ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu te temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli bez osnove stekao navedene iznose, tužitelj podnosi ovu tužbu i predlaže da donese presudu kojom će prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženica je u odgovoru na tužbi navela da ne osporava da je među strankama zaključen Ugovor o kreditu 138-50-3959347 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 9.633,51 s redovnom kamatom u iznosu od 5,20 %, godišnjom, promjenjivom i kamatom po dospijeću u iznosu od 15,00% godišnje, također promjenjivom, da je Ugovor je sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je lex specialis i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje

određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom, da je nesporno da je tužitelj slobodnom voljom sklopio Ugovor s promjenjivom kamatnom stopom i u valutnoj klauzuli CHF te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima. U odnosu na valutnu klauzulu tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika da ga upozori na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF, da je Zakonom o obveznim odnosima dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti iz čega proizlazi da je tuženik postupao isključivo u skladu sa zakonom pa tužitelj neosnovano ističe da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF bio nepošten, da je tuženik o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, da je tuženik vodio računa o tužitelju kao klijentu što da je vidljivo i iz Zahtjeva za kredit u kojem je tužitelj, između više ponuđenih valuta (EUR, CHF, USD, kunski kredit) vlastoručno odabrao valutu CHF nakon čega je zaključen Ugovor u valuti CHF, te da takav odabir valutne klauzule predstavlja pojedinačno pregovaranje jer je tužitelju omogućen izbor valute. Promjena tečaja strane valute da ni na koji način nije predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF pa ni bilo koje druge strane valute, da suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj je također preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule utječe na financijski položaj korisnika kredita jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula, da svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzima rizik moguće promjene tečaja i svojim potpisom preuzima prava i obveze, odnosno odgovornost za ispunjenje obveze sukladno ugovornim odredbama, da tuženik nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03). Obzirom da je tužitelj, nakon što je upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, vlastoručno odabrao valutnu klauzulu CHF, razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, da je tužitelj je u spis dostavio otplatnu tablicu koja predstavlja tek informativni izračun, a ne konačni izračun anuiteta. Tuženik u odgovoru ističe prigovor zastare u odnosu na povrat utuženog iznosa jer je sukladno čl. 226. Zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, a tužba je podnesena 25.10.2021.g. Zaključno tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se tužitelj se ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u "slučaju Franak" jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati, da tužitelj ne može smatrati da je osnov njegove tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već isto mora dokazati. Tužitelj nije bio stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa se ne može pozivati na utvrđenja iz navedene presude, već je dužan dokazati ništetnost. Tužitelj se protivi visini tužbenog zahtjeva i provođenju financijskog vještačenja jer je potraživanje tužitelja prije svega u zastari te se protivi i izračunu visine navodne preplate koji je

tužitelj dostavio u spis jer je takav izračun izrađen isključivo prema subjektivnoj uputi tužitelja, da se tuženik se protivi pozivanju tužitelja na odredbe Zakona o obveznim odnosima o stečenom bez osnove jer konkretno nisu ispunjene pretpostavke za primjenu instituta stečenog bez osnove, da bi takav institut došao u obzir samo kada prijelaz imovine neke osobe u imovinu druge osobe ne bi imao osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci neke druge nadležne vlasti ili zakonu, da tužitelj nije dokazao da je došlo do prijelaza njegove imovine u imovinu tuženika niti da pravne osnove nema ili da je otpala. Sukladno Zakonu o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove, tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje. Slijedom navedenog tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu i to: Ugovor o kreditu broj: 138-50-3959347 (l.s. 6-12), Otplatne tablice-kredit, informativni izračun (l.s.13-19), Izračun utjecaja promjene tečaja CHF na visinu anuiteta sukladno Ugovoru o kreditu (l.s.20-23), Obavijest Raifeisen banke d.d. (l.s. 25), presliku zahtjeva za kredit (l.s. 42), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije Sandre Došen (l.s.64-68), te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (l.s. 82-83).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice da joj tuženica isplati iznos od 976,58 EUR s naslova vraćanja onog dijela novčane tražbine kojeg je po Ugovoru o namjenskom kreditu, koji je sklopljen među strankama isplatila tuženoj u razdoblju od ožujka 2007. do rujna 2011. na temelju nepoštene ugovorne odredbe kojom je glavnica iz ugovora o kreditu vezana za valutu švicarski franak (dalje u tekstu: valutna klauzula), o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo.

6. Među strankama nije sporno da su dana 12. ožujka 2007. zaključili Ugovor o kreditu broj 138-50-3959347 kojim Ugovorom je tuženica kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita kredit u iznosu od 9.633,51CHF s rokom otplate od 60 mjeseci. Nije sporno da je čl. 7. Ugovora utvrđeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospelja.

7. Među strankama je sporna osnova i visina utužene tražbine. Nadalje, sporno je jesu li odredbe o valutnoj klauzuli ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog rasta valute CHF. Također sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja, s obzirom da je tuženica istakla prigovor zastare.

8. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena je navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu kojim se utvrđuje da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 1. srpnja 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima.

9. Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. odbijena je kao neosnovana revizija 1-8 tuženih banaka i potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 u dijelu u koje je utvrđeno da su iste povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Jednako tako u odluci istog suda broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. utvrđeno je da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava korisnika kredita, na način da je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

10. Citirane presude donesene su na temelju odredbe čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12., 58/13. i 41/14.), a temeljem odredbe čl. 138.a. istog zakonskog propisa odluka kojom sud prihvaća takav tužbeni zahtjev povodom kolektivne tužbe za zaštitu potrošača obvezuje sve ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

11. U navedenom kolektivnom sporu odlučeno je i o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, jer je ocijenjeno da su tužene banke, među kojima i prednik tuženice, imale saznanje o izglednoj budućoj promjeni u tečaju švicarskog franka prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora u kreditima s valutnom klauzulom u CHF. Iz obrazloženja pravomoćne odluke u tome sporu proizlazi da na temelju dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti niti predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredaba, kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, informirano se odlučiti sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora.

12. Prema ocjeni ovog suda, tužitelj je u vrijeme sklapanje predmetnog ugovora o kreditu imao status potrošača i stoga se isti može pozvati na utvrđenja iz presude u kolektivnom sporu.

13. Naime, prema odredbi čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije.

14. U konkretnom slučaju iz iskaza tužiteljice a čiji iskaz je sud prihvatio, kao i odredbi samog ugovora u kojem je navedena namjena kredita – kupnja novog osobnog automobila, jasno proizlazi da je isti u trenutku sklapanja prijepornog ugovora imao status potrošača, stoga je prigovor tuženice da tužiteljica nije dokazala status potrošača ovaj sud nalazi da nije osnovan jer iz samog ugovora o kreditu i iskaza tužitelja čiji je iskaz prihvatio ovaj sud, utvrđeno je da tužiteljica ima status potrošača jer je kao fizička osoba sklopila pravni posao radi realizacije nenamjenskog kredita-kupovine stana, u svrhu koje nisu namijenjene obrtničkoj ili poduzetničkoj djelatnosti. Točno jest da je teret dokazivanja na tužitelju da se radi o potrošačkom ugovoru temeljem kojeg korisnik kredita ima svojstvo potrošača a što je tužitelj u ovom postupku i dokazao, a tuženik ukoliko tvrdi suprotno treba to i dokazati u smislu odredbe članka 219. stavka 1. ZPP ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08.-ispr., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. dalje ZPP.)

15. Nadalje, ovaj sud zaključuje da je odredba ugovora kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF nepoštena što je čini ništetnom. Ovo stoga što je u konkretnom slučaju ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirala o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a kako to proizlazi i iz iskaza tužitelja kojem ovaj sud u cijelosti poklanja vjeru nalazeći iskaz uvjerljivim, istinitim i životnim. Kako vezanost glavnice uz određenu valutu ovisi isključivo o volji jedne ugovorne strane, ovdje tuženice, to isto suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, u konkretnom slučaju na štetu tužitelja, kao ugovorne strane, čime je postupljeno suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje ZPP), slijedom čega je odredba o valutnoj klauzuli iz predmetnog ugovora ništetna.

16. Stoga, u predmetnom slučaju analizom prijepornog ugovora ovaj sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane tužene i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj. Također, sud nalazi utvrđenim da tuženik nije na transparentan način informirao potrošača da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzulu i EUR i kod ove odredbe vrijedi pretpostavka da se o njoj nije pregovaralo. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani ugovor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora.

17. Ovdje valja reći da je sukob u kolektivnom sporu donesenih odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14 i Rev-2221/18 o ništetnosti ugovornih uglavaka o kamatnom i tečajnom riziku tako da su banke mijenjale ugovornu (redovnu) kamatu i visinu tečaja CHF jednostranom odlukom banke samim obavješćivanjem o promjeni o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao što je to ovdje slučaj, te Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/2015, U-III-2922/18 i U-III-4150/19 od 3. veljače 2021. da je ovakav način ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u ugovorima o kreditu kojeg su banke, pa tako i tuženik sklapale s potrošačima, nisu bile uočljive ni jasne niti razumljive, zbog čega je došlo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka nedvojbeno na štetu potrošača, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava uz ostalo i načelu

ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i zabrani zlouporabe prava i da se radilo o nepoštenim odredbama, zbog čega su takve odredbe ugovora o kreditima bile ništetne.

18. U konkretnom slučaju nije dvojbeno da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu valutnu klauzulu bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, o kojim odredbama se sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, niti je potrošač imao utjecaj na njihov sadržaj, a o kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja ugovora zbog čega iste uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zabrane zlouporabe prava.

19. Na okolnost visine iznosa koji je tuženica dužna platiti tužiteljici provedeno je financijsko vještačenje po vještaku financijske struke Sandri Došen.

20. Čitanjem nalaza i mišljenja vještaka Sandre Došen utvrđeno je da je prema izračunu banka više obračunala iznose anuiteta i to u ukupnom iznosu od 976,58 EUR (7.358,03 kn) uslijed povećanja tečaja za CHF u odnosu na početni tečaj u razdoblju od ožujka 2007. do rujna 2011.

21. Tužitelj je podneskom od 30. prosinca 2025. specificirao tužbeni zahtjev.

22. Tuženica se očitovala na nalaz i mišljenje sudskog vještaka Sandre Došen, te je u podnesku od 29. prosinca 2025. navela da razdoblju otplate kredita kamatna stopa je izmijenjena u više navrata u odnosu na početnu kamatnu stopu od 5,20 % godišnje, da je vještak utvrdio kamatnu stopu koja se primjenjivala na anuitete tijekom njihove otplate, ali nije zasebno prikazao financijski utjecaj (iznos) s osnova kamatnih stopa u cijelom anuitetu. Isto je nužno utvrditi jer i sam tužitelj tužbom zahtijeva isplatu iznosa isključivo s osnova valute CHF, ne i promjenjive kamatne stope, da se svaka promjena kamatne stope odražava se na promjenu ukupnog anuiteta. Kako vještak isto nije utvrdio, to tuženik prigovara vještačenju i utvrđenom iznosu, budući je u istom sadržana i uplata s osnova primjenjive kamatne stope koja nije predmetom ovoga postupka i istu je trebalo zasebno iskazati i odbiti od utvrđenog iznosa.

23. U odnosu na prigovor tuženice, vještak je dostavio očitovanje u kojem se navodi da je Nalaz i mišljenje od 06.08.2025. izradila na temelju Rješenja suda od 08.07.2025., stoga ostaje pri istom, da u izračun iz nalaza vještakinja nije prikazala razliku anuiteta uslijed promjene kamatne stope u odnosu na početnu kamatnu stopu i razliku anuiteta uslijed promjene tečaja u odnosu na tečaj na dan isplate kredita, već isključivo razliku anuiteta uslijed promjene tečaja u odnosu na tečaj na dan isplate kredita uz primijenjenu promjenjivu kamatnu stopu, iz čega proizlazi da u izračun nije uračunata razlika anuiteta uslijed promjene kamatne stope, da prethodno navedeno je razvidno u tablici, u kojoj se prikazuje razlika anuiteta između primijenjenog otplatnog plana s početnim tečajem (tečajem na dan isplate kredita) i primijenjenog otplatnog plana s primijenjenim tečajem odnosno tečajem na dan plaćanja anuiteta. Ukoliko bi u izračun uz razliku anuiteta uslijed promjene tečaja bila uključena i razlika anuiteta uslijed promjene kamatne stope, u odnos bi se stavljao početni otplatni plan s tečajem na dan isplate kredita i primijenjeni otplatni plan s primijenjenim tečajem odnosno tečajem na dan plaćanja anuiteta.

24. Sud je cijenio stručnim i objektivnim nalaz i mišljenje sudskog vještaka Sandre Došen jer se radi o sudskom vještaku koji tu dužnost obavlja više godina, a nema nikakvih okolnosti zbog kojih bi sud sumnjao u stručnost i objektivnost istog. Sud

nalazi da u nalazu i mišljenju te dopuni nisu utvrđene nikakve nejasnoće, dok su prigovori tuženika pravne prirode i o njima odlučuje sud.

25. Naime, odredbom čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/11, 114/22, 156/22, 155/23 dalje: ZOO) propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, s tim da prema stavku 2. istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

26. Dakle, nepoštena odredba u cijelosti ne obvezuje potrošača i to od trenutka sklapanja ugovora na temelju samog zakona. Potrošač se dovodi u položaj koji je imao pri sklapanju ugovora, kao da nije bilo nepoštenih odredbi, jer je cilj zaštite koja se pruža uspostaviti pravičnu ravnotežu između prava i obveza stranaka, te održati ugovor na snazi. Potrošaču nadalje pripada pravo i na naknadu svih iznosa koje je platio trgovcu na temelju nepoštenih odredbi.

27. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednosti postignute koristi.

28. Slijedom navedenog, a s obzirom da je odredba o valutnoj klauzuli i nišetna i nepoštena, primijenivši opisana pravna shvaćanja i izložene zakonske odredbe na činjenična utvrđenja iz postupka, sud je prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod točkom I. izreke presude

29. Na dosuđeni iznos od 976,58 EUR, tužiteljici su dosuđene zatezne kamate na svaki pojedinačni iznos od dospijeća tj. od plaćanja pa do isplate, a koja kamata pripada u skladu sa člankom 1115. stavak 2. ZOO-a odnosno od kada je tuženik kao nepošten stjecatelj dužan zateznu kamatu platiti od dana stjecanja tj. dana isplate anuiteta.

30. Neosnovan je i prigovor tuženika glede zastare, jer je odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da je odredba o valutnoj klauzuli nišetna. Stoga se primjenjuje novi zastarni rok od 5 godina počevši od 15. lipnja 2018. do 15. lipnja 2023. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena sudu 25. listopada 2021., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od 5 godina iz odredbe čl. 225. ZOO-a, u odnosu na primijenjenu valutnu klauzulu.

31. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, a u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. dalje Tarifa) za tužitelja i to trošak sastava tužbe prema Tbr. 7. toč. 1.- 150,00 EUR, sastav podneska od 20.rujna 2022. prema Tbr. 8. toč. 1. – 1500,00 EUR pristup na ročište od 20.lipnja 2024.. Tbr. 9. toč. 1. –150,00 EUR, sastav podneska od 30. prosinca 2025. prema Tbr. 8. toč. 1. – 150,00 EUR, pristup na ročište od 5.ožujka 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. – 150,00 EUR, pristup na ročište od 23. travnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. – 150,00 EUR, što iznosi 900,00 EUR, te uvećano za trošak financijskog vještačenja u iznosu 398,17 EUR, sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 19,90 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 19,91 EUR, što sveukupno iznosi 1.337,98 EUR, dok se u odnosu na zahtjev za nadoknadom troška preliminarog vještačenja u iznosu od

132,72 EUR odbija kao neosnovan obzirom da trošak preliminarog vještačenja nije trošak koji je bio potreban za vođenje postupka u smislu članka 155. ZPP-a, zbog čega tužitelj nema pravo na naknadu tog troška na teret tuženice.

32. Naime, u prvostupanjskom postupku provedeno je sudsko vještačenje po vještaku financijske struke za koje vještačenje je tužitelju priznat trošak, te je upravo temeljem tog nalaza tužitelj postavio konačni tužbeni zahtjev. Ne odričući stranci pravo da, prije pokretanja parničnog postupka, angažira stručnu pomoć vezano za isticanje tužbenog zahtjeva, u situaciji kada je tuženica osporavala visinu tužbenog zahtjeva, pa je provedeno sudsko vještačenje na temelju kojeg je tužitelj postavio konačni zahtjev i taj trošak priznat je tužitelju kao trošak parničnog postupka, to se trošak preliminarog vještačenja ne može smatrati troškom koji je bio nužan za vođenje predmetnog postupka i postavljanje visine tužbenog zahtjeva, a koji bi bila tuženica dužna naknaditi tužiteljici (tako u odluci: GŽ-612/2024-2, od 24.listopada 2024. Županijski sud u Varaždinu)

Zadar, 27.svibnja 2026.

Viša sudska savjetnica

Dora Papić

S u d a c

Marko Baraka

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalbu u roku od 15 dana, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presude objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

Dna:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženici po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-8bb7d**

Kontrolni broj: **00f57-73064-c59e9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.